

Sygn. akt **VI Gz 170/16**

POSTANOWIENIE

Dnia 16 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Andrzej Borucki**

Sędziowie: **SO Anna Harmata (spr.)**

SO Marta Zalewska

protokolant: asystent sędziego Justyna Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 16 sierpnia 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w W.**

przeciwko **Wojewódzkiemu (...) P. w P.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy w Przemyślu V Wydział Gospodarczy z dnia 30 czerwca 2016 r. sygn. akt V GNc 298/16

postanawia:

1. oddalić zażalenie,
2. zasądzić od pozwanego Wojewódzkiego (...) P. w P. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w W. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem o kosztach postępowania zawartym w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy w Przemyślu w dniu 30 czerwca 2016 r. sygn. akt V GNc 298/16 pozwany Wojewódzki (...) P. w P. został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 4.162 zł tytułem kosztów procesu.

Uzasadniając to orzeczenie Sąd wskazał, iż przedmiotowym nakazem zapłaty została zasądzona na rzecz powoda kwota 14.524,63 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami procesu. Sąd wskazał, iż wydano również postanowienie o częściowym umorzeniu postępowania w niniejszej sprawie w zakresie zapłaty kwoty 29.049,26 zł, albowiem pozwany zapłacił tą część należności na rzecz powoda po dacie wniesienia pozwu w przedmiotowej sprawie. Sąd podał, iż niewątpliwie stroną przegrywającą sprawę w całości był pozwany, zarówno w zakresie kwoty zasądzonej nakazem zapłaty, jak i w zakresie, w którym postępowanie zostało umorzone, gdyż częściowa zapłata należności objętej pozwem w dniu 23 lutego 2016 r. nastąpiła po dacie wniesienia pozwu w przedmiotowej sprawie w dniu 10 lutego 2016 r. W konsekwencji w wydanym nakazie zapłaty jako orzeczeniu kończącym sprawę należało zasądzić od pozwanego koszty procesu w całości zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pozwany, zaskarżając je w części co do kwoty 2.400 zł. Pozwany domagał się zmiany orzeczenia na podstawie art. 102 k.p.c. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.762 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu wskazał, iż pozwany szpital znajduje się w bardzo trudnej sytuacji finansowej jako publiczny zakład opieki zdrowotnej nie jest w stanie ponieść tych kosztów bez znacznego obciążenia dla swojej sytuacji ekonomicznej. Świadczenia usług zdrowotnych finansowane są przez Narodowy Fundusz Zdrowia na niewystarczającym poziomie. Mimo to szpital zobowiązany jest zarówno z mocy prawa, jak i ze względów społecznych do wykonywania świadczeń z zakresu ochrony zdrowia na rzecz obywateli niezależnie od tego czy zapewniono mu środki finansowe. Wskutek powyższego występują tzw. nadwykonania, tj. świadczenia przekraczające zawarte umowy, za które NFZ nie płaci. Taki stan niedofinansowania, trwający od wielu lat, powoduje coraz większe problemy w zakresie płynności finansowej szpitala. Ponadto wskazał, iż przedmiotowa sprawa nie ma cech sprawy zawilej, zaś sporządzenie pozwu przez pełnomocnika powoda nie wiązało się z nadmiernym nakładem jego pracy, co również uzasadnia wnioski pozwanego o obniżenie kosztów procesu zasądzonych od pozwanego na rzecz powoda zgodnie z zasadą słuszności określoną w art. 102 k.p.c.

Powód wniósł o oddalenie zażalenia w całości z uwagi na jego bezzasadność oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zasadą w procesie cywilnym jest, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 § 1 k.p.c.). W sprawie nie było podstaw do zastosowania instytucji art. 102 k.p.c.

Jak wskazuje się w orzecznictwie stosowanie normy art. 102 k.p.c. nie ma charakteru obligatoryjnego i musi mieć charakter wyjątkowy oraz uwzględniać całokształt okoliczności konkretnej sprawy. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Apelacyjnego w Łodzi wyrażone w wyroku z dnia 21 listopada 2013 r., w którym Sąd ten uznał, iż sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia – na podstawie art. 102 k.p.c. – od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 listopada 2013 r. sygn I ACa 672/13 LEX nr 1394250).

W realiach rozpoznawanej sprawy pozwany w uzasadnieniu wskazał na trudną sytuację szpitala wynikającą z faktu, że jako podmiot prowadzący działalność leczniczą boryka się z ciągłymi i znacznymi problemami finansowymi. Jednakże jak wynika z przedłożonego do zażalenia bilansu na dzień 31 grudnia 2015 r. szpital posiada środki pieniężne w kasie i na rachunkach w wysokości 7.430.961,42 zł. Z powyższego nie wynika zatem, aby nie mógł ponieść kosztów postępowania. Dalsze argumenty w zakresie finansowania przez NFZ na niewystarczającym poziomie, świadczenia przez szpital nadwykonania i braku zapłaty za niniejsze przez NFZ oraz ogólna niedofinansowanie zostały przedstawione w sposób zbyt ogólny, nie zawierając konkretnych informacji, danych i wyliczeń. W żaden sposób twierdzenia te nie zostały również wykazane. W tym stanie rzeczy zastosowanie przez Sąd I instancji art. 98 k.p.c. było uzasadnione, a kwota wynagrodzenia pełnomocnika powinna być naliczona od pierwotnej wysokości żądania. Zauważyć należy, iż nieobciążając kosztami przegranego procesu pozwanego, przerzucaloby tym samym ciężar prowadzenia tego procesu na powoda.

Stąd zważywszy na powyższe zażalenie należało oddalić jako bezzasadne – na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., o czym orzeczono w pkt 1 postanowienia.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.